

Крамар

Яків Щоголів

Вийшла дівчина на місто,
Молочко несла продати,
Та й лічила, що їй неня
Наказала купувати.

Глек на сіль, а два на сало,
Ще й пшона й олії трішки;
А оце тобі глечатко
Буде, доню, на горішки.

Продала дівчина глеки,
Та й іде по сіль і сало, —
Коли повзбіч із піддашку
Щось взяло та й загукало:

"Хто до краму, хто до краму?
О, який мій крам хороший!
Заверни та подивися,
Я продам тобі без грошей!

Вибирай, дівчино, персник,
А хоч стьожку чи корали
Щоб до тебе, наче мухи,
Парубки поприлипали;

Та хоч трішки купервасу
В свято брови насурмити, —
Та гудзинчик, та сережки,
Щоб удруге не ходити;

А як візьмеш ще й білила
Та свій вид коли підбілиш, —
О, тоді вже безпремінно
Парубків побожевілиш!"

Запалились у дівчини
Очі, дивлячись до краму,

Що вона не те що сало,
А забула й батька й маму!

Грошенята, що за глеки
На базарі заручила,
Узяла та москалеві
За нікчемне й одлічила.

Я те вбачив та й кажу їй:
"Що ти з лиха наробила?
Де пшоно, та сіль, та сало?"
А вона аж затремтіла.

"Що ж тобі прокаже мати?"
Але жалко бідну стало,
Так я взяв та й купив їй
Сіль, пшоно, олію й сало.